

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 576/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Špakom, advokátska kancelária, Odborárov 49, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 23/2013 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 404/2013, 6 Co 405/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „navrhovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 50 C 23/2013 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní sp. zn. 6 Co 404/2013, 6 Co 405/2013.

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka doručila 31. augusta 2012 Okresnému súdu Spišská Nová Ves 31. augusta 2012 žalobu „*na nerovnaké zaobchádzanie a diskrimináciu na pracovisku*“ proti Národnej diaľničnej spoločnosti, a. s., Mlynské nivy 45, Bratislava (ďalej len „žalovaný“, v citáciách aj „odporca“). Na základe výzvy Okresného súdu Spišská Nová Ves sťažovateľka podaním z 19. septembra 2012 sformulovala jednoznačný žalobný petit, ktorým sa domáhala ospravedlnenia žalovaného „*za neprimerané, urážlivé a nemorálne správanie sa vedúcej zamestnankyne voči jej osobe, ako aj za osočovanie a poškodzovanie jej mena pred ostatnými kolegami Národnej diaľničnej spoločnosti...*“ a za „*neprimerané konanie pri riešení jej žiadostí o pomoc*“. Požadovala tiež zaplatenie 10 000 € „*z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá bola spôsobená porušením zásady rovnakého zaobchádzania*“, a náhrady nákladov právneho zastúpenia.

Sťažovateľka následne prostredníctvom právneho zástupcu (advokáta) doručila Okresnému súdu Spišská Nová Ves 7. decembra 2012 podanie označené ako „*Doplnenie žaloby, úprava žalobného petitu*“, v ktorom rozšírila pôvodný petit o návrh na vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou doručenou jej 15. marca 2012 a o návrh na určenie povinnosti žalovaného nahradiť jej mzdu „*odo dňa doručenia žiadosti o pridelovanie práce až do právoplatnosti rozsudku*“.

Na podklade námietky miestnej nepríslušnosti bola vec 31. januára 2013 postúpená okresnému súdu, kde jej bola pridelená sp. zn. 50 C 23/2013. Okresný súd uznesením č. k. 50 C 23/2013-141 z 24. apríla 2013 zamietol návrh sťažovateľky na prerušenie konania

založený na prebiehajúcim konaní na ústavnom súde o súlade niektorých ustanovení zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) s čl. 2 Dohovoru o diskriminácii (zamestnaní a povolaní) č. 111 uverejneného pod č. 465/1990 Zb. Súčasne okresný súd čiastočným rozsudkom č. k. 50 C 23/2013-142 z 24. apríla 2013 návrh sťažovateľky na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou doručenou jej 15. marca 2012, ako aj jej návrh na priznanie náhrady mzdy zamietol. Skutkovo vyhodnotil, že sťažovateľke bola výpoveď z dôvodu nadbytočnosti podľa § 63 ods. 1 písm. b) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“) doručená 15. marca 2012. Výpovedná doba „začala plynúť dňa 1.4.2012 a uplynula dňa 30.6.2012.“

Podaním zo dňa 29.8.2012, ktoré bolo súdu doručené dňa 31.8.2012, žalobkyňa zažalovala žalovaného, ako svojho bývalého zamestnávateľa, za nerovnaké zaobchádzanie a diskrimináciu na pracovisku. Na základe výzvy súdu žalobkyňa podaním zo dňa 19.9.2012, doručeným súdu dňa 21.9.2012, doplnila svoju žalobu o presný žalobný petit, v zmysle ktorého požadovala od žalovaného ospravedlnenie v navrhovanom znení, zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 EUR a náhradu trov súdneho konania.

Nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru,... si žalobkyňa v zastúpení svojím právny zástupcom uplatnila až vo svojom podaní zo dňa 14.11.2012, ktoré bolo na súd doručené dňa 7.12.2012.“.

Na základe rekapitulovaných zistení okresný súd s poukazom na § 77 Zákonníka práce uzavrel, že sťažovateľka „síce v lehote 2 mesiacov odo dňa skončenia pracovného pomeru doručila súdu žalobu, avšak pôvodne bola žaloba podaná vo veci nerovnakého zaobchádzania a diskriminácie na pracovisku podľa antidiskriminačného zákona. Nárok na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou bol uplatnený až v doplnení žaloby zo dňa 14.11.2012, ktoré bolo súdu doručené 7.12.2012, teda po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty stanovenej v § 77 Zákonníka práce. Nárok

žalobkyne na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou tak zanikol a jednostranný právny úkon výpovede sa stal platným.“.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu, ako aj proti jeho rozsudku odvolanie. Proti rozsudku namietala, že už v pôvodnom návrhu doručenom súdu 31. augusta 2012 „v druhom odstavci... uviedla, že k 30.6.2012 bola prepustená z dôvodu prebytočnosti..., aj keď jej kolegyňa na tej istej pracovnej pozícii bola v tom čase tehotná a 10.7.2012 odchádzala na materskú dovolenku. Tiež, že po ukončení jej pracovného pomeru prijala vedúca úplne novú zamestnankyňu, ktorá sa chodila zaškoľovať na prácu ešte v čase trvania jej výpovednej doby...“. Sťažovateľka bola toho názoru, že „v tomto odseku jednoznačne poukázala na porušenie hmotnoprávneho dôvodu pre skončenie pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce“. Poukázala na § 41 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) a uzavrela, že jej „nárok, týkajúci sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru bol uplatnený včas...“.

Krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 404/2013, 6 Co 405/2013-160 zo 16. júna 2014 potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, ako aj čiastočný rozsudok okresného súdu. Odvolacie námietky sťažovateľky namierené proti rozhodnutiu okresného súdu vo veci samej vyhodnotil ako nedôvodné. Zo skutočností uvedených sťažovateľkou v spornej časti jej podania z 29. augusta 2012 totiž podľa krajského súdu „nevyplýva..., že by navrhovateľka okrem návrhu, smerujúceho voči odporcovi za nerovnaké zaobchádzanie a diskrimináciu na pracovisku, sa zároveň domáhala i vyslovenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou. Totiž opísanie skutkového stavu v súvislosti s nerovnakým zaobchádzaním a diskrimináciou, tak ako ho navrhovateľka v návrhu opisovala bolo zo strany zamestnávateľa mizivé, keď na jej žiadosti a žiadosti o pomoc, neskôr i sťažnosti vedenie bývalého zamestnávateľa nereagovalo vôbec, pričom následne, tak ako navrhovateľka opisuje k 30.6.2012 bola prepustená z dôvodu prebytočnosti. Na základe navrhovateľkou opísaných skutočností následne v ďalšej časti návrhu navrhovateľka uviedla, že odporca primerane neriešil problém správania sa vedúcej

zamestnankyne [REDACTED] voči navrhovateľke, ako podriadenej a preto navrhovateľka podáva žalobu v zmysle zákona č. 365 z roku 2004, t. j. v zmysle antidiskriminačného zákona. “.

Krajský súd poukázal na obsah podania z 19. septembra 2012 doručeného súdu 21. septembra 2012, ktorým sťažovateľka „jasne, zrozumiteľne označila návrh, ako žalobu za nerovnaké zaobchádzanie a diskrimináciu na pracovisku a jasne a zrozumiteľne upravila petit, ktorým žiadala, aby odporca bola zaviazaný zaslať na jej osobnú e-mailovú adresu, ako aj na vnútro podnikovej sieti, ospravedlnenie... za neprimerané... nemorálne správanie sa vedúcej zamestnankyne voči jej osobe, ako aj za osočovanie jej mena pre ostatnými kolegami odporcu, pričom zároveň žiadala vydať rozsudok a to zaviazat žalovanú stranu zaplatiť navrhovateľke 10 000,- eur z titulu nemajetkovej ujmy spôsobenej porušením zásady rovnakého zaobchádzania“. Súčasne krajský súd uviedol, že sťažovateľka „až písomným podaním zo dňa 14.11.2012, ktorý bol súdu prvého stupňa doručený 7.12.2012 prostredníctvom jej novozvoleného právneho zástupcu..., sa prvý krát domáhala a v podstate rozšírila svoj pôvodný žalobný návrh o jeho ďalší petit, a to, že právny úkon, na základe ktorého malo dôjsť ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou je neplatný...“.

Ak teda navrhovateľka svoje právo v súvislosti s vyššie uvedeným rozšíreným petitom si uplatnila na súde až podaním zo dňa 14.11.2012, doručený dňa 7.12.2012, tento nárok bol uplatnený až po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty...“.

Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné aj odvolacie námietky sťažovateľky voči uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka s poukazom vlastné podanie doručené okresnému súdu 31. augusta 2012 konštatuje, že v žalovaných konaniach pred okresným súdom i krajským súdom „spornou otázkou bolo, či obsahom tohto podania došlo k uplatneniu nároku nielen z diskriminačného konania, ale aj z nárokov z neplatnosti skončenia pracovného pomeru“. Podľa jej názoru Okresný súd Spišská Nová Ves «aplikoval ust. § 43 ods. 1, 2 O. s. p. a správne vyzval sťažovateľku, aby v uvedenej lehote

svoje podanie doplnila a to tak, aby bolo v súlade s ust. § 79 ods. 1 O. s. p. Z obsahu vyššie uvedených zákonných ustanovení... však nevyplýva, že:

1. žalobca má len „jednu“ možnosť na úpravu nezrozumiteľného žalobného návrhu
2. žalobca má povinnosť celý nárok upraviť len jediným podaním.».

Podľa sťažovateľky „z odôvodnenia Krajského súdu je dôvodné predpokladať, že ak by sťažovateľka vo svojom podaní zo dňa 19. 9. 2012 uviedla aj nárok týkajúci sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru, súd by považoval 2 mesačnú prekluzívnu lehotu za dodržanú... Ďalej pripomíname, že z procesného hľadiska bola pripustená zmena petitu až na pojednávaní dňa 24. 4. 2013... a preto máme za to, že až do tohto momentu bol súd viazaný pôvodným žalobným návrhom z 29. 8. 2012. Sťažovateľke taktiež nie je známe, akou právnou normou sa riadil Okresný súd, ako aj Krajský súd pri vyslovení právnej domnienky, že Sťažovateľka svojím podaním z 19. 9. 2012 vyčerpala možnosť nápravy vadného podania. Týmto postupom podľa nášho názoru súd svojím extenzívnym výkladom prekročil rozsah aplikácie ust. § 79 ods. 1 O. s. p. a § 43 ods. 1, 2 O. s. p. a týmto postupom bolo zabránené sťažovateľke domôcť sa svojho základného práva na súdnu a inú právnú ochranu... V prípade, ak mal súd pochybnosti o prejavenej vôli žalobkyne, Okresný súd Bratislava II., tak ako aj Krajský súd v Bratislave mal možnosť tento rozpor odstrániť v rámci dokazovania, napr. výsluchom sťažovateľky. Namiesto kvalifikovane položených otázok o jej skutočne prejavenej vôli v jej prvom žalobnom návrhu, Okresný súd, ako aj Krajský súd bez ďalšieho dokazovania si osvojil tvrdenia protistrany. Týmto postupom bola podľa nášho názoru porušená jedna zo základných zásad civilného procesu, ako zložky práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, zásada bezprostrednosti, ústnosti a priamosti.“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie a rozhodol vo veci samej nálezom takto:

„- Ústavný súd konštatuje, že postupom Okresného súdu Bratislava II. v konaní vedenom pod sp. zn. 50C/23/2013 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/404/213 a 6Co/405/2013 boli porušené základné práva a slobody

sťažovateľa – Právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

- Čiastočný rozsudok Okresného súdu Bratislava II. v konaní vedenom pod sp. zn. 50C/23/2013 zo dňa 24. 4. 2013 a Rozsudok Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/404/2013 a 6Co/405/2013 zo 16. 6. 2014, zrušuje a vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

- Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť Sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom SR vo výške 340,89 EUR, ktoré pozostávajú z 2 úkonov právnej pomoci po 134,- EUR (prevzatie a príprava, podanie sťažnosti), 2 x režijný paušál po 8,04 EUR, 20% DPH.“

Podaním doručeným ústavnému súdu 17. októbra 2014 doplnila sťažovateľka svoju sťažnosť o fotokópie napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, na ktorých je vyznačený dátum nadobudnutia ich právoplatnosti.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

1. K časti sťažnosti namietajúcej porušenie označeného základného práva sťažovateľky a jej práva zaručeného dohovorom postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 23/2013 ústavný súd uvádza, že išlo o procesný postup prvostupňového súdu zavíšený meritórnym rozhodnutím o časti predmetu konania, a preto mala sťažovateľka podľa § 201 ods. 1 v spojení s § 205 ods. 2 OSP možnosť napadnúť ho odvolaním ako riadnym opravným prostriedkom. Uvedenú možnosť aj využila, a tak ochranu jej označeným právam poskytoval iný súd (krajský súd v odvolacom konaní). Táto skutočnosť vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označeného základného práva a práva zaručeného dohovorom.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu a jej práva na spravodlivé súdne konanie postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 23/2013 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

2. Pokiaľ ide o sťažovateľkou atakovaný postup krajského súdu ako súdu odvolacieho v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 404/2013, 6 Co 405/2013, ústavný súd v prvom rade odkazuje na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáha. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba (ďalej len „sťažovateľ“), ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody.

Citované ustanovenia zákona o ústavnom súde preukazujú, že jednoznačná a nezameniteľná identifikácia zásahu porušujúceho základné práva a slobody sťažovateľa je neodpušiteľnou obsahovou náležitosťou sťažnostného petitu, ktorým je potom ústavný súd viazaný. Zároveň z týchto ustanovení vyplýva, že zásahom môže byť právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

V petite svojej sťažnosti sťažovateľka neoznačila ako zásah porušujúci jej základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie právoplatný rozsudok krajského súdu, ale jeho postup (teda „iný zásah“) v konaní, ktoré bolo potvrdzujúcim odvolacím rozsudkom zavŕšené. Keďže postup orgánu verejnej moci porušujúceho podľa názoru sťažovateľky jej základné práva a slobody nemožno z hľadiska systematiky zákona o ústavnom súde stotožňovať s právoplatným rozhodnutím, zameral sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti na konanie (postup) krajského súdu ako súdu odvolacieho, ktoré predchádzalo vydaniu meritórneho rozsudku. Z tohto uhla pohľadu bolo potrebné skúmať aj dôvody sťažnosti.

Sťažnostné dôvody vo väzbe na návrh na rozhodnutie vo veci samej vymedzujúci pre ústavný súd záväzným spôsobom zásah, ktorým podľa sťažovateľky malo dôjsť k porušeniu jej označených práv, možno rozdeliť do dvoch skupín.

2.1 Prvá, čo sa týka kvantity rozsiahlejšia skupina sťažnostných dôvodov, sa koncentruje na kritiku právneho posúdenia postupu okresného súdu krajským súdom v rámci konania o odvolaní sťažovateľky.

Sťažovateľka najprv tvrdí, že krajský súd vychádzal z názoru, podľa ktorého „*svojím podaním z 19. 9. 2012 vyčerpala možnosť nápravy vadného podania*“. Takto krajský súd neprípustne „*prekročil rozsah aplikácie ust. § 79 ods. 1 O. s. p. a § 43 ods. 1, 2 O. s. p. a týmto postupom bolo zabránené sťažovateľke domôcť sa svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu...*“. Následne sťažovateľka namieta, že „*z procesného hľadiska bola pripustená zmena petitu až na pojednávaní dňa 24. 4. 2013... a preto máme za to, že až do tohto momentu bol súd viazaný pôvodným žalobným návrhom z 29. 8. 2012*“, a že „*z odôvodnenia Krajského súdu je dôvodné predpokladať, že ak by sťažovateľka vo svojom podaní zo dňa 19. 9. 2012 uviedla aj nárok týkajúci sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru, súd by považoval 2 mesačnú prekluzívnu lehotu za dodržanú*“.

Tieto dôvody však svojou obsahovou podstatou neatakujú postup krajského súdu ako súdu odvolacieho. Vychádzajú totiž zo skutkových okolností, ktoré nastali počas

prvostupňovej fázy konania, a ich právne posúdenie bolo primárne výsledkom postupu okresného súdu. Krajský súd ako súd odvolací už tento postup neopakoval, ale zameral sa len na jeho právne vyhodnotenie vo svetle odvolacích námietok. Predmetná prvá skupina sťažnostných dôvodov tak podľa názoru ústavného súdu nie je spôsobilá spochybniť postup krajského súdu, ktorý sťažovateľka kvalifikovala v sťažnostnom petite ako ústavne vadný.

2.2 Druhá skupina námietok je tvorená v podstate iba jedným dôvodom. Sťažovateľka navrhuje, že ak *mal krajský súd pochybnosti o obsahu jej vôle prejavenej v podaniach týkajúcich sa veci samej*, „*mal možnosť tento rozpor odstrániť v rámci dokazovania, napr. výsluchom sťažovateľky*“.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku vyhodnotil obsah procesných podaní sťažovateľky (žaloba doručená okresnému súdu 31. augusta 2012, podanie doručené okresnému súdu 21. septembra 2012 a 7. decembra 2012). Nejasné bolo zjavne iba prvé podanie, ktoré na výzvu okresného súdu sťažovateľka doplnila tak, že bez akýchkoľvek pochybností skoncipovala petit podľa antidiskriminačného zákona, nie podľa § 77 Zákonníka práce. Zrozumiteľne teda okresnému súdu určila predmet konania a za to je v civilnom sporovom konaní procesne zodpovedná výlučne ona. Následnú zmenu predmetu konania spôsobom, ktorý materiálne znamenal uplatnenie nového nároku, súdy pripustili, obsah tohto procesného úkonu však boli povinné posúdiť hmotnoprávne a podľa toho o ňom rozhodnúť. Hmotnoprávne posúdenie bezpochyby zahŕňa aj skúmanie eventuálnej preklúzie uplatneného práva, na ktorú musí konajúci súd prihliadať ex offo. Žiadne dokazovanie, ako to navrhuje sťažovateľka, by nemalo potenciál zvrátiť zamietnutie jej žaloby v časti o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, pretože z podkladov, ktoré mal k dispozícii už okresný súd, vyplývali objektívne časové súvislosti (doručenie zmeny žalobného petitu 7. decembra 2012, teda zjavne po uplynutí zákonnej prekluzívnej lehoty) nespochybniteľné výsluchom svedka.

Sťažovateľkin druhý okruh námietok preto vyhodnotil ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní jej sťažnosti ako nedôvodný.

2.3 Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06). Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil z obsahu sťažnosti ani z jej príloh žiadne signály zakladajúce odôvodnenosť úvah o vyslovení porušenia sťažovateľkou označených práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, odmietol sťažnosť v časti atakujúcej postup krajského súdu v konaní o odvolaní ako zjavne neopodstatnenú.

3. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky ako celok, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími formulovanými časťami sťažnostného petitu (návrh na zrušenie rozsudku okresného súdu i rozsudku krajského súdu a na priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2015